

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **Bělecký Mlýn s. r. o.**, se sídlem v Olomouci, Šemberova 66/9, zastoupeného Mgr. Markem Gocmanem, advokátem se sídlem v Ostravě-Mariánských Horách, 28. října 219/438, proti žalované **Regionální radě regionu soudržnosti Střední Morava**, se sídlem v Olomouci-Hodolanech, Jeremenkova 1211/40B, zastoupené JUDr. Michalem Filoušem, advokátem se sídlem v Olomouci, Koželužská 5, o přezkoumání rozhodnutí předsedy žalované ze dne 22.1.2013 č. RRSMP003GADV, ve věci poskytnutí informace,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava ze dne 22.1.2013 č. RRSMP003GADV je **nicotné**.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9.800,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Marka Gocmana, advokáta se sídlem v Ostravě-Mariánských Horách, 28. října 219/438.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí předsedy Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava ze dne 22.1.2013 č.j. RRSMP003GADV, jímž bylo pro opožděnost zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava ze dne 16.3.2011 č.j. RRSMP007B81, jímž bylo částečně odmítnuto poskytnutí informací žalobci.

V podané žalobě žalobce vyjádřil nesouhlas se závěrem žalované, že odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno opožděně. Poukázal na skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahovalo veškeré náležitosti ve smyslu ust. § 68 odst. 1 a odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád). Konkrétně neobsahovalo poučení o možnosti podání odvolání ani další obsahové náležitosti ust. § 68 odst. 5 správního řádu. Žalobce poukázal na ust. § 83 odst. 2 správního řádu, podle kterého v případě, kdy rozhodnutí neobsahuje poučení podle ust. § 68 odst. 5 správního řádu nebo je poskytnuté poučení neúplné nebo nesprávné, lze odvolání podat nejpozději do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Ve věci přitom nebylo vydáno opravné usnesení podle ust. § 70 věty první správního řádu. Vzhledem k uvedenému je žalobce toho názoru, že odvolání bylo podáno včas.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že žaloba je nedůvodná, neboť rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16.3.2011 je rozhodnutím, které má veškeré náležitosti uložené správním řádem, proto nebyl žalobce oprávněn podat odvolání v delší než 15 denní lhůtě. Žalovaná poukázala na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 6.12.2012 č.j. 22A 72/2011-126, kde soud uvádí, že rozhodnutí ze dne 16.3.2011 nemělo mít formu úředního dopisu, ale obsahuje rozhodnutí odůvodnění i poučení o opravném prostředku. Soud dále konstatoval, že de facto bylo vydáno správní rozhodnutí se všemi náležitostmi. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

Jak uvedla žalovaná ve svém vyjádření, krajský soud se posuzovanou věcí zabýval již meritorně v rozsudku ze dne 6.12.2012 č.j. 22A 72/2011-126 tak, že uložil předsedovi Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava vydat rozhodnutí o odvolání žalobce ze dne 28.3.2011 ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku. Tento rozsudek krajského soudu byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 23.5.2013 č.j. 4 Ans 2/2013-52, který nabyt právní moci dne 19.6.2013. Současně byla věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. V dalším řízení krajský soud vydal dne 3.10.2013 rozsudek č.j. 22A 72/2011-178, ve kterém žalobu žalobce na nečinnost správního orgánu I. stupně podanou dle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002

Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.) zamítl, když, vázán právním názorem vysloveným NSS ve zrušujícím rozsudku, dospěl k závěru, že žalobce nesprávně označil za žalovanou správní orgán, který k rozhodnutí o jeho odvolání ze dne 28.3.2011 nebyl příslušný.

V posuzované věci se jedná skutkově o totožnou situaci jako v předchozím soudním řízení, tj. v řízení o nečinnosti žalobě vedeném pod sp. zn. 22A 72/2011. Žalobce požadoval po Regionální radě regionu soudržnosti Střední Morava poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen zákon o informacích). Žalovaný správní orgán v písemné reakci ze dne 16.3.2011 žádosti žalobce částečně nevyhověl v souladu s ust. § 15 zákona o informacích. Současně žalobci sdělil, že proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti lze podat ve lhůtě 15 dnů od data doručení rozhodnutí odvolání v souladu s § 16 zákona o informacích. Žalobce podáním ze dne 28.3.2011 označeném „Věc: Vyjádření k nevyhovění žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím“ vyjádřil svůj nesouhlas se způsobem vyřízení žádosti, vyjádřil důvody svého nesouhlasu a uvedl, že použije všech právních nástrojů k tomu, aby požadované informace získal. Žalovaná v dopise ze dne 26.4.2011 žalobci sdělila, že jeho podání posoudila tak, že nenaplnňuje znaky odvolání, a proto se jedná o jiné podání, na které bude odpovězeno ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho přijetí. Formou dopisu ze dne 10.5.2011 se pak předseda žalované vypořádal s obsahem podání žalobce. Žalobce reagoval vyjádřením ze dne 16.5.2011, v němž sdělil, že své podání ze dne 28.3.2011 podal jako odvolání, což lze dovodit z jeho obsahu.

Krajský soud v návaznosti na zrušující rozsudek NSS ze dne 23.5.2013 č.j. 4 Ans 2/2013-53 ve svém rozsudku ze dne 3.10.2013 č.j. 22A 72/2011-178 žalobu na nečinnost žalované zamítl, neboť žalobce nesprávně označil za žalovanou, tj. správní orgán, který má rozhodnout o jeho odvolání, Regionální radu regionu soudržnosti, Střední Morava, tj. správní orgán I. stupně. Otázkou, který správní orgán má postavení odvolacího orgánu ve vztahu k Regionální radě regionu soudržnosti se podrobně zabýval NSS ve zrušujícím rozsudku ze dne 23.5.2013 sp. zn. 4 Ans 2/2013, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 2888/2013, v němž uvedl, že zákon č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, v platném znění (dále jen zákon č. 248/2000 Sb.) výslovně nestanoví žádný správní orgán, který by byl nadřízeným správním orgánem či odvolacím správním orgánem Regionální rady regionu soudržnosti či který by nad ní vykonával dozor. Avšak podle § 16 odst. 5 zákona č. 248/2000 Sb. se na vztah státu a regionální rady při činnostech upravených zákonem vztahují ustanovení o přenesené působnosti krajů obdobně. Dále NSS rozvedl: „Podle čl. 41 odst. 1 legislativních pravidel vlády, která lze vyhledat na www.vlada.cz, „[s]lovo „obdobně“ ve spojení s odkazem na jiné ustanovení téhož nebo jiného právního předpisu vyjadřuje, že toto ustanovení se vztahuje na vymezené právní vztahy v plném rozsahu“. Na vztah mezi státem a regionální radou regionu soudržnosti se tedy při činnostech upravených zákonem plně aplikují všechna v úvahu přicházející ustanovení zákona č. 29/2000 Sb., o krajích (krajské zařízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o krajích“), která se týkají přenesené působnosti krajů“. Dále NSS poukázal na ust. § 92 odst. 1 zákona o krajích, podle kterého při výkonu přenesené působnosti jsou orgány územní samosprávy podřízeny příslušnému ministerstvu. Podle § 92 odst. 2 zákona o krajích „[p]říslušná ministerstva, do jejichž působnosti náleží úseky státní

správy vykonávané orgány územní samosprávy, řídí v rámci zákonů výkon státní správy vydáváním právních předpisů a směrnic; podmínkou platnosti směrnice je její publikace, ve výjimečném případě oznámení o vydání ve Věstníku vlády pro orgány krajů a orgány obcí“. Podle § 92a písm. a) zákona o krajích „[p]říslušná ministerstva, do jejichž působnosti náleží úseky státní správy vykonávané orgány kraje, přezkoumávají rozhodnutí orgánů kraje vydaná na úseku přenesené působnosti ve správním řízení; na přezkoumávání rozhodnutí orgánů kraje vydaných ve správním řízení se vztahují ustanovení správního řádu“. NSS následně uzavřel, že příslušným ministerstvem, do jehož působnosti náleží úsek státní správy vykonávaný regionální radou regionu soudržnosti, je ministerstvo pro místní rozvoj, které je podle § 14 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ústředním orgánem státní správy ve věcech regionální politiky. Proto do jeho působnosti náleží i úkoly při podpoře regionálního rozvoje vyjmenované v § 11 odst. 1 zákona č. 248/2000 Sb. Dále NSS upřesnil, že „podle písmene e) tohoto ustanovení Ministerstvo pro místní rozvoj „zabezpečuje mezinárodní spolupráci na úseku podpory regionálního rozvoje a spolupráci s Evropskými společenstvími v oblasti hospodářské a sociální soudržnosti, včetně ordinace věcné náplně nástrojů pomoci a souvisejícího vypracování programových dokumentů, realizace programů a vyhodnocování průběhu jejich plnění“. Pro potřeby spojené s koordinací a realizací hospodářské a sociální soudržnosti, kterou se rozumí opatření k vyrovnavání rozdílů mezi regiony v rámci Evropských společenství, byly zřízeny právě regiony soudržnosti, jak vyplývá z § 2 písm. d) a § 15 zákona č. 248/2000 Sb. Regionální rada regionu soudržnosti je pak řídicím orgánem Regionálního operačního programu pro příslušný region soudržnosti, z něhož se čerpají prostředky na jeho rozvoj (§ 16 odst. 3, § 16e odst. 1 zákona o podpoře regionálního rozvoje, Nařízení rady (ES) č. 1260/1999 ze dne 21.6.1999, o obecných ustanoveních o strukturálních fondech.

NSS dále dovodil, že krajský soud ve zrušeném rozsudku učinil správný závěr, že podání ze dne 16.5.2011, v němž spatřoval opatření proti nečinnosti v rozhodování o odvolání žalobce ze dne 28.3.2011, měla žalovaná předložit ministerstvu pro místní rozvoj jako svému nadřízenému správnímu orgánu a pokud tak neučinila, došlo k vyčerpání prostředků stanovených k ochraně proti nečinnosti správního orgánu a ke splnění předpokladu pro podání žaloby podle § 79 a násl. s.ř.s. Žalobce však nesprávně označil za žalovaného správní orgán, který k rozhodnutí o jeho odvolání ze dne 28.3.2011 nebyl příslušný.

Ve věci nyní posuzované je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí předsedy Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava, který rozhodl o odvolání žalobce ze dne 28.3.2011. Napadené rozhodnutí existovalo již ke dni vydání zrušujícího rozsudku NSS ze dne 23.5.2013, který k tomu uvedl, že předseda Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava nebyl příslušný k vydání rozhodnutí o odvolání žalobce ze dne 28.3.2011, jinými slovy, že toto rozhodnutí nemůže nahradit povinnost pravomocného odvolacího orgánu vydat rozhodnutí o odvolání žalobce. NSS dále pokračoval, že nic nebrání tomu, aby ministerstvo pro místní rozvoj jako nadřízený správní orgán Regionální rady regionu soudržnosti rozhodnutí jejího předsedy o odvolání ze dne 22.1.2013 zrušilo v přezkumném řízení nebo prohlásilo jeho nicotnost a následně vydalo nové rozhodnutí o odvolání, v němž znovu posoudí otázku včasnosti řádného opravného prostředku žalobce.

Krajský soud proto v souladu s tímto stanoviskem NSS, jakož i se závěrem NSS, že pravomocným orgánem k rozhodnutí o odvolání žalobce je ministerstvo pro místní rozvoj, vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 2 věty první s.ř.s.). Vydání rozhodnutí správním orgánem bez jeho věcné příslušnosti je závažnou vadou správního rozhodnutí, která nutně musí vyvolat jeho nicotnost. Ve svém rozhodnutí se krajský soud mimo názor vyslovený zrušujícím rozsudkem NSS ze dne 23.5.2013 řídil také závěry NSS vyjádřenými v rozsudku ze dne 21.8.2003 č.j. 5 A 116/2001-46, publikovaného ve Sb. NSS pod č. 20/2003, podle kterého *„S ohledem na princip předvídatelnosti zákona a na princip minimalizace zásahů státu do soukromé sféry fyzických a právnických osob je nutno usilovat o takový výklad právních předpisů, který směřuje k jasnému vymezení věcné působnosti jednotlivých správních orgánů tak, aby se tyto kompetence navzájem nepřekrývaly...“* V posuzované věci tak nelze připustit stav, kdy by se překrývaly kompetence předsedy Regionální rady regionu soudržnosti a ministerstva pro místní rozvoj. Z argumentace vyplývající ze zrušujícího rozsudku NSS pak vyplývá zcela jednoznačně, že věcná působnost dozoru nad činností regionálních rad regionů soudržnosti byla svěřena ministerstvu pro místní rozvoj. V dalším řízení proto žalovaná předloží odvolání žalobce ze dne 28.3.2011 k rozhodnutí pravomocnému správnímu orgánu, jímž je ministerstvo pro místní rozvoj.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalobci vznikly náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením, a to za 2 úkony právní služby po 3.100,- Kč a 2x režijní paušál po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění (§ 6 odst. 1, § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 citované vyhlášky). Odměna právnímu zástupci tak činí 6.800,- Kč. Celkové náklady řízení pak představuje částka 9.800,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalované k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovanou zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 16. října 2014

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu